

Zomerwoud in Zonnegloed.

Wat staan ze te genieten, den ganschen langen zomerdag, mijn oude beuken in het bosch. Oud? Boomen worden niet zoo spoedig oud. De storm moge ze hier en daar door 't ontrukken van een tak veronregelmatig hebben in vorm, zoodat het groote aantal jaren, dat over ze heen-trok, zijn sporen achterliet, toch staan ze even frisch en jeugdig als honderd jaar geleden, toch dragen ze hun bladeren en drijven ze hun bloesems nog even vreugdig als in hun jeugd, toch stijgen de sappen even gezond omhoog in de telken jare zich nieuw vormende weefsels. Ja, de boom heeft zijn leeftijdsgrens, gelijk al het geschapene, maar als hij ongehinderd door 's menschen hand mag voortleven, dan draagt hij in den ouderdom nog vruchten en blijft vet en groen. Heerlijk is daarom de profetie, die zegt, dat de dagen van Gods volk zullen zijn als de dagen eens booms. Heerlijk voorrecht, oud te worden en niet te verouderen, en nog in den grijzen ouderdom de frischheid der jeugd te genieten.

Met jeugdig genot drinken mijn oude beuken den ganschen langen zomerdag den zonnegloed in. Dat is een dag, waarop ze ten volle het leven smaken. De warme stralen doen het vocht verdampen in bladeren en schors, en de wortels voeren nieuwen voorraad aan, maar die voorraad is verzadigd met opgeloste voedende bestanddeelen uit de aarde, en brengt levenskracht en groei aan den boom. En hoe hooger de zon stijgt, des te sterker stroomt het voedende vocht door de vezelen, tot het uitdruppelt van de punten der bladeren, sneller opstijgend dan noodig was voor de uitdamping en meer dan overvloedig voedsel aanbrenghend, dat het leven doet tintelen in tak en twijg en trillen door het gebladerte. Ge ziet het den boom aan, hoe de zonnegloed hem goed doet. Hoe zijn bladeren gaan glanzende, hoe zijn takken zich strekken, alsof ze nooit genoeg kunnen krijgen van de levenwekkende warmte. Ja, de arme stadsboom in de heete straat moge zuchten over het verschrompelen van zijn blad en het slap hangen van zijn takken, hier in het woud is de grond vochtig, en al doet dezelfde zonnegloed de bovenlagen uitdrogen, geen nood, de lagen uit de diepte, die in herfst en winter grooten voorraad water hebben ontvangen, hebben dat vocht verzadigd met hun rijken voorraad, en geven thans gewillig terug wat ze ontvingen, en de wortelen in de diepte behoeven nimmer verlegen te zijn en te dorsten naar vocht. Voor den boom geplant aan waterbeken, voor het woud in het vochtige dal, is de zonnegloed de groote motor, wiens verhoogde spanning slechts leidt tot verhoogd levensgenot.

Dat maakt een vertoeven in het woud op warmen zomerdag zoo heerlijk. Ge voelt het krachtige leven in het u omringend geboomte; ge ademt den geur in, die uitstroomt van het gebladerte; de lucht is vochtig door de groote uitdamping, en doet u weldadig aan, heel anders dan de uitdrogende lucht van de stad of van de dorre velden van duin of heide. En hoe geniet uw oog. Dat glanzend loof aan bruinen stam en takken; die gladde beukenbladeren toch, zoo lichtgroen nog, al hebben ze de donzen franje der eerste jeugd verloren. En al dat groen en bruin in het heerlijke zonlicht scherp uitkomend. Ach, op onze vele donkere dagen worden die kleuren zoo twijfelachtig; ge ziet ze bijna worden tot eentonig grauw, wat lichter of wat donkerder. Maar thans in den zonnegloed, hoe schitteren die kleuren, en hoe doet iedere beweging, door den wind veroorzaakt, ze u weer anders zien. Welk een verschil, of ge de kleuren in die laan geniet, staande met het aangezicht of met den rug naar de zon. Men zegt, dat Rem-

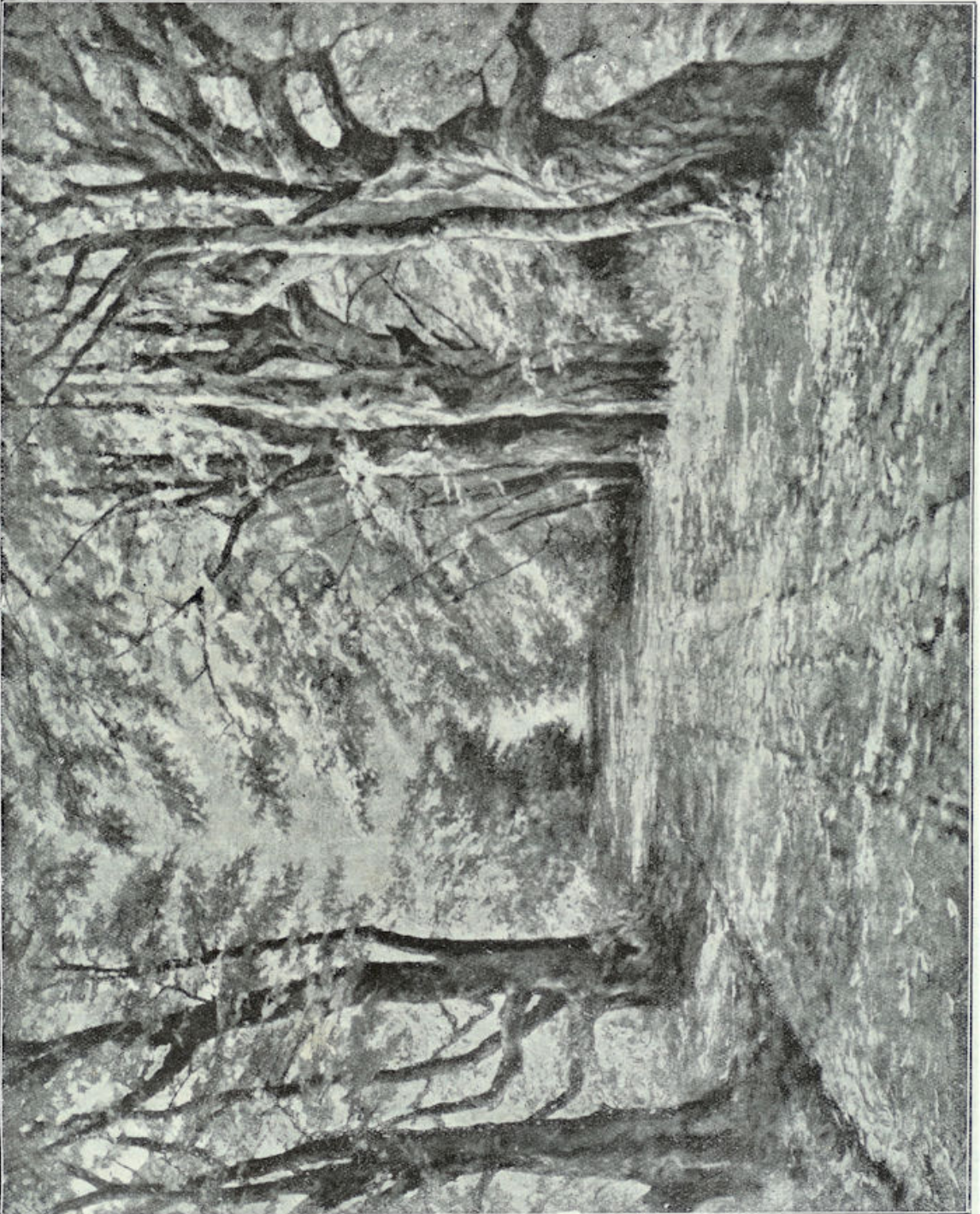
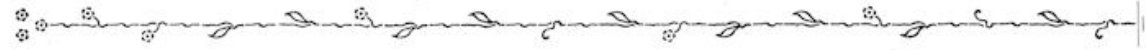
brandt eens een dag heeft doorgebracht met het staren op één enkelen boom. Ik geloof het, en ik zou het hem kunnen nadoen, al is het niet met zijn schildersoog. Doch voor mij moet het een dag van zonneshijn zijn, opdat ik al de tinten ten volle genieten, opdat ik het licht zie glanzende en daartusschen de schaduw zie heen en weer glijden naar de grillen van den wind. En vooral, laat het licht mogen spelen op den bodem. Neen, een bosch moet niet zoo dicht zijn, dat het licht er niet in kan doordringen; zulk een woud geeft toch reeds den indruk van een kerker, waarin gij opgesloten zijt, en de duisternis voegt daarbij de somberheid van den nacht. Laat het woud zijn breede lanen hebben, waarin ik rechthoekig kan staren en naar boven, om den blauwen hemel te zien; laat het zijn zijlanen en laantjes hebben, waar het licht in andere richting invalt en andere schakeeringen teweegbrengt, en laat dat licht door het gebladerte heen den mosgrond kunnen bereiken en overal zijn cirkelvlakken doen glinsteren in het groen en bruin. Dan wordt mijn woud op zijn schoonst, en dan wil ik er genieten uren achtereens in den warmen zonnegloed.

Wat is het stil, hoe heerscht de vrede thans! Van morgen hebben de vogels gejubeld in de hoogste toppen tegen de opkomende zon; in den voormiddag hebben ze hun voedsel gezocht, overal tegen den stam en tusschen de takken, en ze hebben de boomen van hun vijanden verlost, maar nu laten ook zij zich overheerschen door het gevoel van levensvreugde, en stil zitten ze neer zonder dat ze slapen, alleen genietend van het bestaan. Tegen den avond, als de sterkte van het plantenleven verzwakt met het verdwijnen der zon, dan zal ook het gedierte weer ontwaken uit zijn rust, maar nu zwijgt het; en ik hoor alleen het gonzen van vliegen en kevers, die op hun manier uiting geven aan hun blijdschap. Voorts is alles stil, voorts heerscht vrede. Het jagen naar rijkdom, het zuchten naar genot, het is gedaan hier in het stille woud; ik kan mij onttrekken aan de herinnering van de menschenwereld, waar ik mijn arbeid en mijn moeite heb, waar mijn taak mij ook straks weer wacht, en voor een oogenblik kan ik mij geheel overgeven aan het genot van het bestaan. En dan is het mij soms bij het staren op het heerlijk geboomte in den weelderigen zonneshijn, of ik me verplaatsen kan in den hof van Eden, vóór de mensch de schepping had leeren zuchten, en liever nog staar ik vooruit, en ik hoor de boomen des wouds juichen over de heerlijke toekomst, wanneer ze vrijgemaakt zullen zijn van de dienstbaarheid der verderfenis tot de vrijheid der heerlijkheid van Gods kinderen. O, dan wordt de vrede en de levenskracht van het woud in den zonnegloed mij een profetie. Dan zie ik onze aarde onder de heerschappij van de Zonne der Gerechtigheid, die leven is en leven geeft en 't leven onderhoudt en sterkt in al het geschapene. Dan voel ik eenigszins, wat het zijn zal, wanneer de aarde haar gewas zal geven, wanneer het „land zijn volle garven zal biën," wanneer men geen leed zal doen noch verderven, wanneer de vrede en de heerlijkheid op aarde zullen wonen. Thans reeds heeft Gods vriendelijk aangezicht vroolijkheid en licht voor degenen die Hem vreezen, — o hoe heerlijk zal het zijn, wanneer vroolijkheid en licht de grondtoon zal zijn van het juichende scheppingslied, vervangend den klaagzang van het heden.

Gij gansche aarde, juicht den Heere!
Dient den Heer met blijdschap;
Komt voor Zijn aanschijn met vroolijk gezang!

A. L.

ZOMER.

